

MENKIBE: Yalan Söylemeyen Çocuk

Seyyid Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri küçük yaşta iken, bir arefe günü çift sürmek için tarlaya gitti. Bir öküzün kuyruğuna tutunup ardından giderek oynuyordu.

O anda bir ses işitti:

“Ey Abdülkâdir! Sen bunun için yaratılmadın ve bunlarla emrolunmadın.”

Bu ses, Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerini korkuttu. Eve gelince dama çıktı. Hacıları gördü. Arafat’ta vakfeye durmuşlardı.

- Anneciğim! Bana izin ver de Bağdat’a gidip, ilim öğreneyim. Sâlihleri, evliyâyı ziyaret edeyim.

Annesi de dedi ki:

- Ey benim gözümün nûru ve gönlümün tacı evladım, Abdülkâdir’im! Senin ayrılığına dayanamam. Sensiz ben ne yaparım? Bu bakımdan müsâade edemiyorum.

Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri, tarlada olan bitenleri anlattı. Annesi ağladı. Kalkıp babasından miras kalan 80 altını alıp, kırkını kardeşine ayırdı. Kırkını da bir keseye koydu ve keseyi elbisesinin koltuğuna dikti. Sonra oğlunun gözlerinin içine bakarak dedi ki:

- Ey benim gözümün nûru ve gönlümün tacı evlâdım, Abdülkâdir’im! Hak teâlânın rızâsı için olmasaydı katiyyen bırakmazdım. Huzur ve esenlik içinde sefere çık! Yolun açık olsun! Seninle belki ebedi olarak ayrılıyoruz. Sana son olarak nasihatim şudur ki: “Eğer beni memnun etmek istiyorsan, hiçbir zaman yalan söyleme, doğruluktan asla ayrılma! Allahü teâlâ her zaman ve her yerde doğrularla beraberdir.”

Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri annesine söz verdi ve ağlayarak elini öptü. Bağdat’a gitmek üzere bulunan bir kervana rast geldi ve aralarına katıldı. Hemedan’ı geçmişlerdi. Bir müddet yol aldılar. Arz-ı Tetrenk denilen mahalle geldiklerinde kervanda bir bağırıp, çağırma koptu. Önlerine aniden bir sürü eşkiyâ çıkıp kervana saldırdılar. Bir anda sandıklar yere yıkıldı. Eşyalar yağma edilmeğe başladı. Eşkiyâlar, kervandakilere birer birer sual edip üzerlerinde her ne buldularsa aldılar. Sıra Seyyid Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerine geldi. Eşkiyâlardan biri latife olsun diye bunu önüne çekip sordu:

- Fakir çocuk, söyle bakalım senin neyin var?

- Üzerimde yalnız 40 altınım var.

Eşkiyâ inanmamıştı. Bırakıp gitti, ikinci bir harami sual edip, o da aynı cevabı alınca vaziyeti reislerine bildirdiler. “Bu çocuk 40 altınım var diyor” dediler. Bu defa da reisleri sordu:

- Senin üzerinde ne var?

- Hırkamda dikili 40 altınım var.

Reisleri adamlarına dönerek dedi ki:

- Açın bakın, bakalım!

Adamları üstünü aradılar, içinde 40 altın bulunan keseyi bulup reislerine verdiler. Eşkiyâ reisi hayretle sordu:

- Peki evlât, sen neden üzerinde altın olduğunu söyledin?

Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri dedi ki:

- Ben evden ayrılırken anneme asla yalan söylemeyeceğime söz vermiştim, 40 altın için sözümü bozar mıyım?

Bu sözleri duyup hakikate şahit olan eşkiyâ başının gözleri yaşardı. Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin hakikat dolu gözlerine bakıp onunla kendi yaşını ölçtü. Kendisinin bu yaşa kadar nice hiyânet ve zulümler işlediğini, bir gün Hakk’a yönelmediğini acı acı düşündü ve o güne kadar yaptıklarından pişman olup, ellerini başına vurarak şöyle haykırdı:

- Eyvah! Biz de Allahü teâlâyâ söz vermiştik. Bunca zamandır şeytana uyup ahdimizi bozduk. Fenalık yaptık. Yarın Hak huzurunda acaba bizim hâlimiz ne olacak?

Sonra arkadaşlarına dönerek dedi ki:

- Ey arkadaşlarım! Bana bakınız, beni dinleyiniz! Ben, bunca senedir Hak teâlâyâ karşı olan ahdimi bozdum. O’na isyan ettim, içimden gelen bir pişmanlıkla bütün günâhlarıma tövbe ile Rabbimin yoluna iltica ediyorum. Bundan böyle inşaallah, Hak teâlânın razı ve hoşnut olmadığı bir şeyi yapmıyacağım.

Reislerine pek ziyade bağlı olan eşkiyâlar hep bir ağızdan dediler ki:

- Efendimiz, reisimiz! Biz de sizden ayrılmayız. Eşkiyâlıkta reisimizdin, hidâyette de reisimiz ol!

Bunun üzerine kervan ehlinde ne alınmışsa sahiplerine iade edildi. Bir sürü eşkiyâ Seyyid Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin önünde tövbe etti. Kendisi tekrar yoluna devam ederek Bağdat’a vardı.

Kaynak: Gençlerin Rehberi